

Amb la presentació de més de 400 llistes

ERC es vol consolidar com a tercera força municipal

ERC prepara les eleccions municipals del juny vinent, en les quals es presentarà a més de 400 poblacions, amb l'objectiu de consolidar-se com a tercera força política en l'àmbit municipal català.

El secretari general, Josep-Lluís Carod-Rovira, ha manifestat recentment que ERC afavorirà, allà on sigui possible i sempre en funció dels resultats i els pactes post-electorals, la formació de governs locals progressistes. Amb tot, Carod-Rovira ha deixat ben clar que ERC representa una alternativa

tant al «caciquisme rural» de CiU com al «caciquisme urbà postmodern» del tàndem PSC-IC.

L'avenç de l'opció municipalista d'ERC s'aprecia prou bé amb la constatació que les més de 400 llistes que es presentaran a les eleccions de juny representen un pas endavant respecte el total de les de 1995.

Ara, després d'haver participat en el govern municipal de 114 poblacions i tenir representació en 243 ajuntaments, és el moment de recollir els fruits de la present

Els sis primers candidats d'ERC a Lleida per a les properes eleccions municipals.

legislatura en la qual ERC ha realitzat un treball polític seriós, rigo-

rós i amb voluntat de servei al ciutadà.

opinió

Joan Puigcercós
vicesecretari general d'ERC

La cúpula convergent contempla horroritzada l'immens desert mediàtic que hi ha més enllà de TV3 i Catalunya Ràdio. Perquè, a part de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que és de domini públic i suspenge al veredict de democràtic de les urnes més o menys cada quatre anys, en l'àmbit privat gairebé no té res. Només un diari que acumula un considerable deute, l'Avui, i unes poques emissores de ràdio i televisió locals. Si un dia CiU és desallotjada de la plaça Sant Jaume corre el risc de restar en la pura indigència mediàtica. Davant d'això, el pujolisme comença a moure fitxa regalant RAC105 al grup Godó, és a dir, a La Vanguardia. Els regals de CiU a la premsa espanyola de Barcelona no s'acaben aquí, ja que en aquests moments hi ha una batalla sorda al Palau de la Generalitat per veure a qui es renoven i a qui es donen de nou més de tren-

ta concessions de freqüències de ràdio. El Grupo Zeta, el Godó i l'Editorial Planeta opten entre d'altres a aquest concurs. La premsa catalana pot ser la perdedora, cas del *Diari de Girona*, *Regió 7*, *Segre* i *El 9 Nou*, que s'han ajuntat per construir una hipotètica ràdio de l'eix transversal.

En aquest paquet de llicències i freqüències hi ha una guerra entre el Consorci de Comunicació Local i Ona Catalana. El primer, encapçalat per la Diputació de Barcelona, a mans del PSC, va constituir, a partir de COM Ràdio i emissores locals de caràcter públic, un autèntic contrapoder al monopoli de la ràdio en català, Catalunya Ràdio. La resposta convergent ha estat la creació d'Ona Catalana a partir de la federació d'un grup d'emissores de ràdio comarcals i locals de caràcter privat. A tot aquest festival cal afegir-hi la voragine de petició de llicències

per televisió local a la qual els dos partits han entrat. Els socialistes ja han creat la Federació de Televisions Locals i Comarcals per acaaparar una hipotètica privatització en aquest àmbit. Les diputacions d'òrbita convergent, Lleida, Girona i Tarragona, han creat una estructura parainstitucional de comunicació local que inclourà una agència de notícies comarcals i una central de compres. En fi, una guerra de blocs mediàtics en detriment de la llibertat dels professionals de la informació.

El PSOE ha disposat durant molts anys d'una autèntica teranyina mediàtica per afiançar el seu poder (El País i el Grup PRISA) i el PP, amb Telefònica com a eix, està fent el mateix en els darrers anys. CiU ha arribat tard i sense cap mena d'ambició nacional per afegir-se a aquest «sarao». Davant la seva incapacitat de jugar de manera determinant, adquirint par-

cel·la en la batalla de les plataformes digitals, està reorganitzant un *mini-pool*, que pot tenir com a colofó una hipotètica privatització del Canal 33.

Un advertiment final per a navegants de l'esquerra independentista: aquestes grans plataformes només es poden constituir des del poder i la capacitat que dona una gran administració. Díficilment sorgirà una iniciativa privada a nivell català que desitgi bastir estructures pròpies en l'àmbit comunicacional. El que hauria de fer un govern d'ERC, a diferència del de CiU, és bastir un grup multimèdia català de caràcter públic amb participació privada, connectat a la premsa local i comarcal mitjançant convenis de col·laboració. Tota la resta és partidisme i ofegar la lliure i qualificada iniciativa de la majoria de professionals de la informació d'aquests mitjans, tant públics com privats.

Histèria mediàtica